

have Krav paa efter almindelig borgerlig Straffelov, ved Proces. Dette Forslag her gaar ud paa, at Processer overhovedet ikke er mulige, undtagen efter at de ere gennemgaaede af Arbejdsraadet, jeg haaber at turde sige det arbejdsvenlige Arbejdsraad. Det siger nemlig, at søge de Proces efter almindelig borgerlig Straffelov til Erstatning, have de affaaet sig Ret til at benytte denne Lov; men indgive de Forespørgsel til Arbejdsraadet eller lægge Sagen for dette, ere de forpligtede til at overveje Sagen, og hvis de tro, at Arbejdsgiveren kan komme til at betale mere efter Straffeloven end efter denne Lov, saa skulle de anbefale ham at søge Arbejdsgiveren, idet de sige: Faar Du ikke der mere end som saa, saa faar Du Resten hos os. Jeg tror, det er en behageligere Vej at gaa end til almindelige juridiske Raadgivere, om de skulle søge Proces eller ej. Proces bliver det kun efter Anbefaling af Arbejdsraadet, naar det tror at kunne hjælpe Arbejderen til mere end til at spilde hans Benge ved Proces. Ellers er alt afgjort, saaledes at det er inappellabelt: Dagpenge inappellabel, naar Forretningsudvalget har talt, Forsørgelsessummen, endelig fastsat, inappellabel, naar Arbejdsraadet har talt. Kun i et Tilfælde staa de under Refkurs til Ministeren: afvise de en Arbejder fra at høre ind under Loven, skal først Ministerens Approbation indhentes til denne Afvisning, inden den er gyldig. Efter min Mening er det mere betryggende og langt behageligere Bestemmelser for Arbejderne i disse givne Tilfælde, end de af Ministeren fastsatte.

Jeg vil endnu sige et: den Forsørgelse, som Ministeren etablerer, er den nu paalidelig, er den at stole paa? Nej, ingenlunde; den kan vel forhøjes, men den kan ogsaa nedsættes eller ganske bortfalde, og den falder bort, naar den vedkommende tager Ophold i et fremmed Land. Men kan det da ikke ofte ske, at naar den tilfaldekomne faar sin Søn voksen, siger denne: Nu forsøge vi Ulykken et andet Sted, men vi tage dig med? Sker dette, saa skal denne Mand miste sin aarlige Ydelse. Jeg begriber ikke af hvad Grund. Og Enken mister ligeledes sin Nydelse, sin Livrente, naar hun gifter sig paa ny. Det er mig aldeles umuligt at forstaa. Vi have tidligere i mange Aar stridt med det usædelige Begreb f. Eks. under Fæstevæsenet, at Enken mister sin Besiddelse af Fæstegaarden, naar hun gifter sig paa ny, og det blev fremhævet fra enkelte Sider, at den gamle Bestemmelse var kun at befordre usædelige Forhold. Noget lignende søge de, kun i noget mindre Grad, her at oprette. I det Forslag, jeg forsvare, gaa

vi ud fra, at, er Sagen afgjort, saa har den forulykkede eller Enken eller de efterladte deres juridiske Krav bestaarne, de kunne ikke bortfalde, nedsættes eller pantsættes paa nogen Maade; det er deres Ejendom. Vi kunne ikke erstatte saadanne Lidelser, som den vedkommendes efterladte føler ved Ulykkestilfældet; men er det Omfang, i hvilket vi kunne fastsætte Forsørgelse, til Stede, maa vi gøre saadant, at det have de paagældende under alle Forhold, hvorledes det end gaar i Fremtiden.

Jeg skulde nu sige et Par Ord med Hensyn til Arbejdsgiverne. Hvordan stiller Ministeren Arbejdsgiverne? De Herrer maa da ikke glemme, at det er en ny Byrde, en ny Skat, vi ville paalægge vore Medborgere. Ministeren kommer let fra det ved sin første Afdeling, Landbruget, hvor han tager de forfælske Arier med. Der lægger han paa alle Ulykker ved Landbruget, med eller uden Maskiner — det afgør han ved Skat paa Hartkorn. Punktum! Se den Sag er slet ikke Arbejdsgiverens, som ogsaa nok som fremhævet i det andet Ting. Der kommer til Tider Ulykker der, men det er Hartkornet, hvilket der paalægges en Skat for at tilfredsstille Lovens Bestemmelser, der angaa alt, hvad der foregaar i Landbruget, med eller uden Maskiner, dog at Landbrug, hvormed der er forbundet industriel Virksomhed, hører for sidstnævnte Virksomhed ind under Lovens Affnit om Industrien. Det lader til, at den ærede Ordfører føler sig meget tiltalt af den nye Hartkornsskat, som derved fremkommer, og som ogsaa kan begynde ganske lempeligt, men efter Lovens Regler skal han saa at se, hvilken Hartkornsskat han derved faar ud. Naar han tror, at han slipper lettere paa den Maade end efter mit Forslag for sit Hartkorn, er det sandtynligt, at han tager fejl. Det skulle vi nærmere tale om. Det lod til, at hans Kollega det ærede Medlem fra Trø (Brodenhuus-Schael) mente det samme. Det er slet ikke Arbejdsgiverne; det er en Skat paa Hartkornet, hvormed man dækker Ulykker i Landbruget o. s. v. Det næste er det, som er nævnt under Regeringens § 2. Tro de Herrer, at det er Arbejdsgivere, de der ramme? Nej, det er en ved Tvang sammensat Forsikringskreds af Arbejdsgiverne, som ikke blot skal sørge for deres samtlige Arbejdere i Forening, men ogsaa for mange Arbejdere, som slet ikke høre ind under deres Arbejde. Og det kalder man, at Arbejdsgiverne skulle forsikre deres lønede Arbejdere! Tag De den Liste, som vil blive udarbejdet efter § 17 over Arbejdsgiverne, saa ville De komme til at erfare,